

fortskaffa tältet, provianten, verktygen och husgerådet.

Men ett annat lefvande föremål bör äfven bemärkas, det var hunden »Marengo». Af hans storlek och rödbruna färg skulle man kunnat taga honom för en panther, en kuguar. Hans långa, svarta nos och breda, hängande öron gäfvo honom likväl ett helt annat utseende, och utvisade att det var en jagthund. Det var i sjelfva verket en kroisering af blodhund och bulldogg, ett kraftfullt djur. Han sprang och nosade omkring François, för att få afskrädet af fogeln.

Nu, min unge läsare, har jag skildrat jägargossarnes nattläger.

IV. En räf-ekorre i lifsfara.

François, som snart slutat att tillreda sina dufvor, lade dem i det kokande vattnet. Ett stycke torrt kött, något salt och peppar, framtaget ur proviantpåsen, lades dertill, ty det var François' mening att koka dufsoppa. Derefter vispade han tillsammans litet mjöl och vatten, för att göra klimpar till soppan.

»Hvilken skada,» sade han, »att vi icke hafva några grönsaker!»

»Håll!» ropade Lucien, som hörde honom. »Det ser ut som det skulle finnas allehanda grönsaker i denna trakt. Låt se hvad man kan göra.»

Sägande detta gick Lucien omkring uthuggningen, med ögat fästadt på marken. Han tycktes icke finna någonting dugligt bland gräset och örterna, utan trängde sig genast in bland träden, samt gick till stranden af en liten å, som flöt nära intill. Inom få minuter återvände han, med händerna fulla af grönsaker. Han gjorde ingen anmärkning, men kastade